

РЕШЕНИЕ

№ 4742

гр. София, 31.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 13.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3963** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК вр. чл. 157 ал.4 ЗДвП.

Образувано е по жалба на Р. А. К. от [населено място], със съдебен адрес – С., [улица], партер, чрез адв. П. П., срещу Заповед № 1428 / 112/09 от 01. 10. 2009 г. на началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП за изземване на свидетелство за управление на моторно превозно средство №[.

Жалбоподателя твърди, че оспорената заповед е издадена при нарушение на закона, тъй като част от наказателните постановления не са му връчени. По същество моли съдът да постанови решение, с което отмени оспорения административен акт. Представя писмена защита на 24. 10. 2011 г. след приключване на устните състезание, с която претендира присъждане на разноски за адвокатска защита.

Ответникът – началникът на отдел „Пътна полиция” – СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С наказателно постановление № 16 047/ 22.02.2005 г. на началник АНД при СДВР на основание чл. 183, ал. 4, т. 8, предл. 2, прил. 2 и чл. 185 от ЗДвП на оспорвания са наложени административни наказания глоба в размер на 40 лв. за първото и 20 лв. за второто нарушение и са отнети 3 контролни точки. Върху

наказателното постановление е обозначено съобщаване на К. по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 31.03.2005 г. и влизане в сила на 08.04.2005 г.

С наказателно постановление № 110 626/ 20.09.2005 г., издадено от началник отдел ПП – КАТ - СДВР на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП на К. е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. и са му отнети 9 контролни точки. Върху НП е обозначено връчването му на жалбоподателя на 28.11.2005 г. и влизане в сила на 06.12.2005 г.

На 13.02.2007 г. началникът на РПУ Л. издал НП № 186, с което за нарушение на чл. 183, ал. 2, т. 3 и чл. 180, ал. 1, т. 1 от ЗДвП на жалбоподателя са наложени административни наказания глоба в размер на 20 лв за всяко едно от двете нарушения и са отнети общо 11 контролни точки. Върху постановлението е обозначено връчване по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 10.03.2008 г. и влизане в сила на 18.03.2008 г.

С Наказателно постановление № 396/ 16.08.2004 г. на началник РПУ П., на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП на К. е наложено административно наказание глоба в размер на 30 лв. и са му отнети 12 контролни точки. С влязло в сила на 02.10.2006 г. решение на Плевенски районен съд по н а х дело № 3862/ 2005 г. същото е потвърдено.

На 13.03.2007 г. началникът на РПУ П. издал НП № 463, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП наложил на жалбоподателя административно наказание глоба в размер на 20 лв. и отнети 6 контролни точки. Върху акта е обозначено съобщаване по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 10.03.2008 г. и влизане в законна сила на 18.03.2008 г.

С Наказателно постановление № 544/ 05.10.2004 г. на същия административно - наказващ орган на оспорващия е наложена глоба на основание чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП в размер на 20 лв. и отнемане на 6 контролни точки, върху което е отразено, че е влязло в сила на 06.12.2006 г.

С наказателно постановление № 254/ 12.05.2005 г. на началник РПУ Н., на жалбоподателя, за управление на лек автомобил с превишена скорост в населено място, е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лв. и са отнети 2 контролни точки. То е връчено на К. на 28.11.2005 г. срещу подпис и следователно е влязло в сила на 06.12.2005 г.

На същата дата на оспорващия е връчено и наказателно постановление № 390 от 27.07.2005 г, издадено от цитирания административно – наказващ орган, с което му е наложено административно наказание на основание чл. 183, ал. 3, т. 5 от ЗДвП глоба в размер на 30 лв., като са отнети 4 контролни точки. Постановлението е връчено на К. срещу подпис на 28.11.2005 г.

Началникът на РПУ Н. издал и НП № 209/ 10.03.2006 г., с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП наложил на водача административно наказание глоба в размер на 10 лв и отнел 2 контролни точки. Върху същото е обозначено връчване по чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на 22.10.2007 г. и влизане в законна сила на 30.10.2007 г.

Видно от неоспореното от жалбоподателя удостоверение, с протокол № 14/ 07.01.2006 г. чрез частично увеличаване на 1/ 3 от първоначалния брой точки след преминато допълнително обучение на К. са възстановени 13 контролни точки от общия брой точки, отнети му към тази дата с влезли в сила НП, а именно: по НП 1400/6263/03 г. са възстановени 6 контролни точки и по НП № 1428/396/04 г. са му възстановени 7 контролни точки от отнетите с това НП 12 контролни точки.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок (заповедта е връчена на 02. 11. 2009 г., а жалбата е заведена с

входящ номер от 03. 11. 2009 г.), подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

След извършена справка за отнетите точки, началника на отдел „Пътна полиция” при СДВР, е издал оспорената в настоящото производство Заповед № 1428 / 112/09 от 01. 10. 2009 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП, като е разпоредил изземване на свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ №[ЕИК] на жалбоподателя К..

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, на който са делегирани правомощия за това – видно от приложената по делото Заповед № Из-1393 / 09. 08. 2007 г. на министъра на вътрешните работи и удостоверение, че В. С. е назначен за началник отдел „Пътна полиция” – СДВР.

По делото обаче е налице нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 4 от ЗДвП, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорения административен акт, изземва се свидетелството за управление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157, ал. 4 от същия закон – да върне доброволно свидетелството си за управление, когато са му отнети всички контролни точки.

На основание чл. 2, ал. 1 от Наредба № I-139 от 16 септември 2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат, първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39. Същия размер на контролните точки е предвиден и в чл. 2, ал.1 от сега действащата Наредба № Из-1959 от 27. 12. 2007 г.

Във връзка със задължителните указания дадени с отменителното решение № 5183 / 12. 04. 2011 г. по адм. д. № 5674 / 2010 г. по описа на ВАС, с което делото е върнато за ново разглеждане, е задължен ответника да представи доказателства че лицето е търсено и не е намерено, за да намери приложение нормата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН.

С определението за насрочване на делото са дадени конкретни указания на ответника, да представи доказателства, за прилагане на разпоредбата на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН при връчването на НП №1428/544/04 от 10.11.2004г., НП №16047 от 22.02.2005г., НП №110626 от 20.09.2005г., НП №1414/209/06 от 08.05.2006г., НП №1401/4000/06 от 23.08.2006г., НП №1012/186/07 от 14.05.2007г., и НП №1428/463/07 от 02.05.2007г.

Изрично в проведеното на 13. 10. 2011 г. съдебно заседание, процесуалния представител на ответника заяви, че няма данни и не могат да се приложат доказателства за прилагане на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН на посочените в определението за насрочване на делото, наказателни постановления.

При тези данни съдът счита, че изброените по-горе наказателни постановления не са влезли в сила, предвид липсата на доказателства за тяхното връчване, което е задължение на ответника, поради което неправилно с оспорената заповед е прието че със същите са отнети определен брой контролни точки, тъй като отнемането на контролните точки е вследствие от влизането в сила на наказателното постановление.

След като по изложените по-горе мотиви съдът приема, че лисват доказателства за връчване и съответно влизане в сила на НП №1428/544/04 от 10.11.2004г., НП №16047 от 22.02.2005г., НП №110626 от 20.09.2005г., НП №1414/209/06 от 08.05.2006г., НП №1401/4000/06 от 23.08.2006г., НП №1012/186/07 от 14.05.2007г., и НП №1428/463/07 от 02.05.2007г., то и неправилно с оспорената заповед е отнето свидетелството на управление, тъй като по останалите 3 броя влезли в сила наказателни постановления общия брой на отнетите контролни точки е 11, което е значително под разполагаемия размер от 39 контролни точки.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице противоречие с материалноправни разпоредби – отменително основание по чл. 146, т. 4 АПК.

При този изход на спора се претендира ответника, да заплати на жалбоподателя сторените разноски, но такива не са поискани в рамките на приключилите устни състезания, а едва след приключване на делото с представената писмена защита, поради което не следва да се присъждат. Освен това направените разноски за държавни такси са присъдени на жалбоподателя с решението на ВАС, а в наличния по делото договор за правна защита и съдействие е посочена само договорената, но не и реално внесена сума, поради което разноски за адвокатско възнаграждение не се дължат. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. А. К., Заповед № 1428 / 112/09 от 01. 10. 2009 г. на началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП за изземване на свидетелство за управление на моторно превозно средство №.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: